

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2026-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Lesoochránárske zoskupenie VLK**, občianske združenie, Tulčík 310, IČO 31 303 862, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, proti postupu Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajský súd v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/74/2024 (predtým vedenom pod sp. zn. 5S/204/2020) takto

r o z h o d o l :

- Postupom Správneho súdu v Bratislave (predtým Krajského súdu v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/74/2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Správnemu súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/74/2024 konal bez zbytočných prieťahov.
- Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **1 500 eur**, ktoré mu **j e** Správny súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Správny súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 014,41 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 283/2026-15 zo 7. mája 2026 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť doručенú ústavnému súdu 2. marca 2026 a doplnenú 5. marca 2026 a 26. mája 2026, ktorou sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Navrhuje uloženie príkazu správneho súdu konať bez prietáhov a priznať mu finančné zadosťučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu vyplýva, že 2. novembra 2020 sťažovateľ podal na Krajskom súde v Bratislave správnu žalobu zainteresovanej verejnosti podľa § 6 ods. 2 písm. a) Správneho súdneho poriadku proti opatreniu Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) o určení ročnej kvóty lovu vlka dravého v poľovníckej sezóne 2020/2021 v Slovenskej republike z 27. októbra 2020, č. záznamu 45933/2020, č. spisu 7387/2020-730, a zároveň navrhol priznať správnej žalobe odkladný účinok. Uznesením sp. zn. 5S/204/2020 z 19. januára 2021 krajský súd návrh na priznanie odkladného účinku zamietol a následne uznesením zo 16. novembra 2022 žalobu odmietol. Proti rozhodnutiu o odmietnutí žaloby sťažovateľ podal 16. januára 2023 kasačnú sťažnosť. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Svk/28/2023 z 30. mája 2024 uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil (po prechode výkonu súdnictva) správneho súdu na ďalšie konanie. Uznesenie najvyššieho správneho súdu bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 8. augusta 2024.

3. Konanie je v súčasnosti vedené na správnom súde pod sp. zn. 6S/74/2024 a vo veci nebolo v čase prerokovania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta úplnú nečinnosť správneho súdu v trvaní jedného roka a deviatich mesiacov, keďže od doručenia zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho správneho súdu a doložky jeho právoplatnosti v auguste 2024 nevykonal v predmetnej veci žiadny ďalší úkon. Zdôrazňuje, že správnu žalobu podal už 2. novembra 2020, teda pred piatimi rokmi a štyrmi mesiacmi (v čase podania ústavnej sťažnosti). Opatrenie ministerstva, napadnuté touto správnu žalobou, nebolo dosiaľ vecne preskúmané, keďže uznesením zo 16. novembra 2022 bola žaloba nezákonne odmietnutá, preto nie je možné uvažovať ani o efektívnosti realizácie jeho práva podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru.

5. Sťažovateľ svojimi úkonmi nedal žiaden dôvod na neprimeranú dĺžku predmetného konania a pripomína, že ani právne či skutkovo náročný spor nesmie trvať neprimerane dlhú dobu.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

6. Predsedníčka správneho súdu odkázala na vyjadrenie sudcu spravodajcu, ktorý po uvedení chronologického priebehu napadnutého konania vysvetlil, že v dotknutom súdnom oddelení je približne 540 nerozhodnutých vecí, pričom senát pôsobí opakovane v zložení dvoch stálych členov a predmetnej veci predchádzajú skôr napadnuté, resp. prednostné spisy. Predsedníčka správneho súdu zdôraznila personálnu poddimenzovanosť (z celkového počtu 44 miest sudcov je obsadených len 39 miest, z ktorých 36 je aktívnych, pozn.) a početnosť rozhodovanej agendy správneho súdu, ktorý zo správnych kolégií krajských súdov pri implementácii súdnej mapy prevzal 5 766 nerozhodnutých vecí.

7. Ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenie správneho súdu sťažovateľovi na repliku, keďže jeho vyjadrenia sú objektívne overiteľné z obsahu zadováženého súdneho spisu, resp. obsahujú tvrdenia o všeobecne známej preťažnosti súdov, a preto prípadná replika nemá vecný potenciál ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

10. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

11. Z hľadiska povahy veci ústavný súd uvádza že napadnuté konanie nie je právne ani skutkovo zložitá (krajský súd dosiaľ pristúpil len k posudzovaniu procesnej prípustnosti správnej žaloby), čo napokon nenamietala ani predsedníčka správneho súdu. V správaní sťažovateľa neboli zistené skutočnosti, ktoré by vplývali na dĺžku napadnutého konania. Z hľadiska významu predmetu konania pre sťažovateľa, nejde o spor, ktorý by bol obzvlášť prioritizovaný.

12. Pokiaľ ide o postup správneho súdu (predtým krajského súdu) v napadnutom konaní, bez potreby podrobných analýz jednotlivých úkonov je pre ústavný súd podstatné, že krajský súd o správnej žalobe podanej 2. novembra 2020 rozhodol do dvoch rokov uznesením č. k. 5S/204/2020-186 zo 16. novembra 2022 a súdny spis sa od 13. júla 2023 do 9. júla 2024 nachádzal na najvyššom správnom súde. Po vrátení spisu z dôvodu potreby opätovne preskúmať, či je alebo nie je napadnutý správny akt preskúmateľný v správnom súdnictve a vysporiadať sa s aktívnou procesnou legitimáciou sťažovateľa, správny súd zostal absolútne nečinný a okrem doručenia uznesenia najvyššieho správneho súdu účastníkom konania nevykonal žiadny úkon smerujúci k prejednaniu a rozhodnutiu právnej veci sťažovateľa.

13. Doterajšia celková dĺžka správneho konania na dvoch stupňoch sústavy správnych súdov ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti predstavuje viac než päť a pol roka, pričom správny súd bol z toho dva roky úplne nečinný. Vzhľadom na prechod agendy v dôsledku súdnej reformy

správny súd zodpovedá aj za postup krajského súdu v predchádzajúcej fáze konania. Okrem trvania konania pred krajským súdom možno k jeho zodpovednosti pripísať aj predĺženie konania spôsobené kasačným konaním (porov. m. m. III. ÚS 605/2025).

14. V súvislosti s obranou správneho súdu ústavný súd čiastočne zohľadnil aj jeho enormnú zaťaženosť a personálnu poddimenzovanosť po jeho vzniku hraničiacu so schopnosťou zabezpečiť v relevantnom čase riadny chod správneho súdu [IV. ÚS 471/2012 (ZNaU č. 29/2013), I. ÚS 716/2024], avšak jedným dychom dodáva, že od účastníkov konania obracajúcich sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu (resp. štátu) spôsobené zlou organizáciou práce či v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdov. Ústavný súd v zmysle už svojej konštantnej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálno-technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti a nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu práv účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľa (m. m. I. ÚS 693/2024, IV. ÚS 564/2024).

15. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu namietaného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadost'účinenia

16. Keďže v napadnutom konaní nebolo právoplatne rozhodnuté, ústavný súd prikázal správne mu súdu konať bez zbytočných prietahov podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu).

17. Sťažovateľ si v ústavnej sťažnosti uplatnil nárok na priznanie primeraného finančného zadost'účinenia 3 000 eur. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za vhodné v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 135 zákona o ústavnom súde priznať sťažovateľovi finančné zadost'účinenie, majúc pritom na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'účinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu. Pri určení primeraného finančného zadost'účinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'účinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

18. Pri ustálení sumy finančného zadost'účinenia priznaného sťažovateľovi ústavný súd prihliadal primárne na celkovú dĺžku napadnutého konania (päť a pol roka) a fakt, že doteraz prebiehalo na dvoch inštanciách správnych súdov, pričom súčasne zohľadnil aj enormnú zaťaženosť a personálnu poddimenzovanosť správneho súdu po jeho vzniku hraničiacu so schopnosťou zabezpečiť v relevantnom čase jeho riadny chod [porov. I. ÚS 146/2025, I. ÚS 693/2024, IV. ÚS 471/2012 (ZNaU č. 29/2013)]. Vychádzal aj z vlastnej rozhodovacej činnosti za obdobných skutkových okolností (porov. III. ÚS 605/2025, I. ÚS 587/2025). Vzhľadom na uvedené považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadost'účinenie 1 500 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadost'účinenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

19. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania celkom v sume 1 014,41 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

20. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Advokátovi patrí náhrada trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2026 (príprava a prevzatie právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v hodnote 2 x 396,50 eur a režijný paušál 2 x 15,86 eur. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty (sadzba dane vo výške 23 %), pretože právny zástupca je platiteľom tejto nepriamej dane.

21. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu